

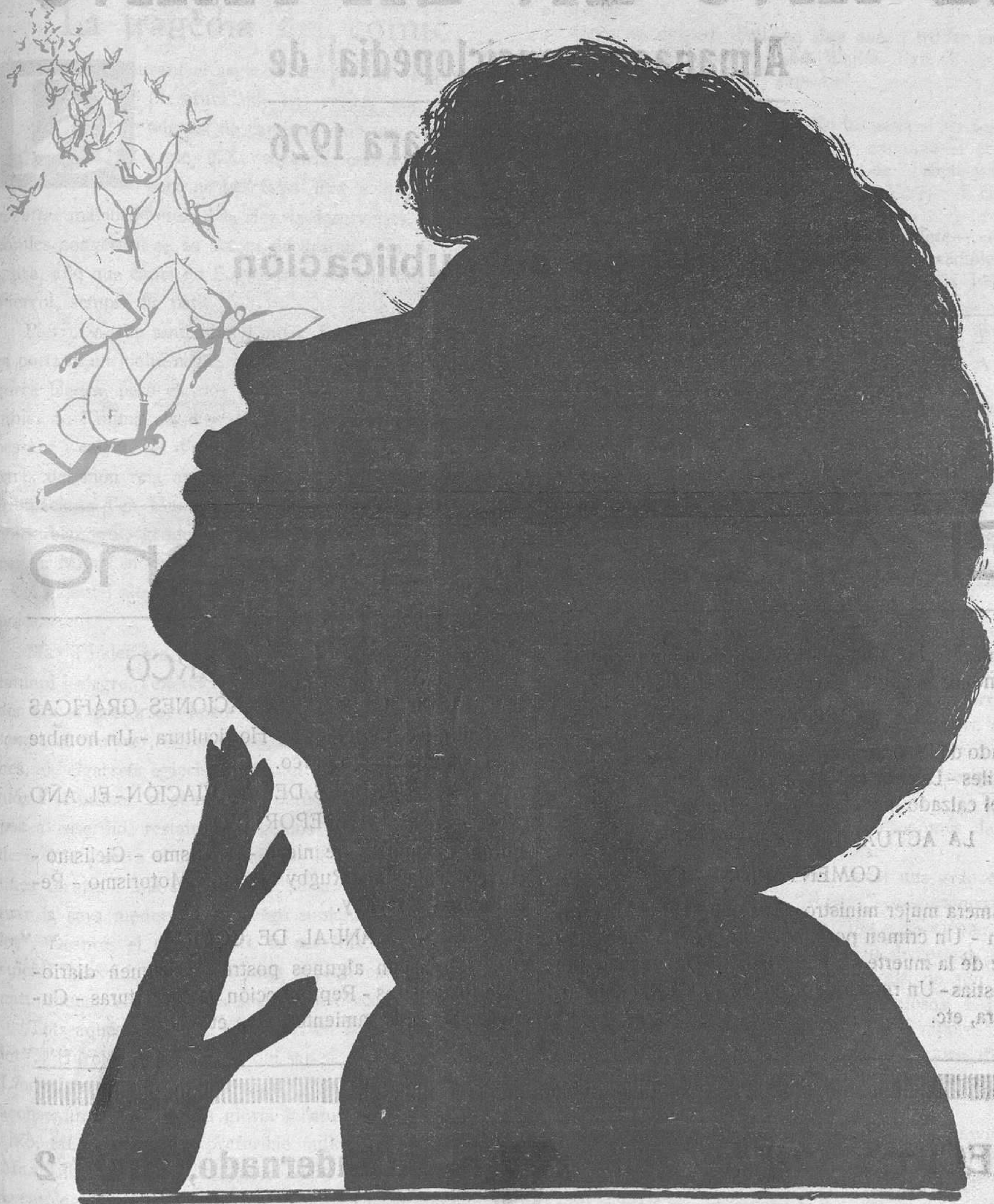
LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS
UNA BATALLADA
CADA SETMANA

El lunes día
HEMEROTECA MUNICIPAL
MADRID

Número especial, 20 Cts.

Números atrassats: doble preu

LA MEL I LES MOSQUES

—Ja us dono feina, puix a**l**boca tancada**l**no hi entren**l**mosques.

El lunes, día 9, se pondrá a la venta el popular libro

EL AÑO EN LA MANO

Almanaque-enciclopedia de
la vida práctica, para 1926

Año XIX de su publicación

SUMARIO

de

El Año en la Mano

Santorales - Los Calendarios - Almanaque perpetuo -
Astronomía - Zodiología - Ferias y Fiestas.

LA MUJER Y LA CASA

Cuidado de los enfermos - Del tocador - Conocimientos
útiles - La construcción de maniqués - La elegancia
del calzado moderno - Los peinados, etc., etc.

LA ACTUALIDAD EN PEQUEÑOS

COMENTARIOS

La primera mujer ministro - Los peligros de la civilización -
Un crimen por amor - La nieve y el fuego - La faz de la muerte -
El Parthenon - La piedad por las bestias - Un regalo de príncipe -
La «Marsellesa», etcétera, etc.

JUANA DE ARCO

JACKIE COOGAN - INFORMACIONES GRÁFICAS
Agricultura - Floricultura - Horticultura - Un hombre
solo en un pequeño barco.

LOS PRECURSORES DE LA AVIACIÓN - EL AÑO DEPORTIVO

Fútbol - Deportes de nieve - Atletismo - Ciclismo -
Boxeo - Natación - Rugby - Remo - Motorismo - Pe-
lota vasca - Hockey.

MANUAL DE COCINA

Como se hacen algunos postres - Resumen diario -
Muertos ilustres - Reproducción de caricaturas - Cu-
riosidades - Pensamientos, etc., etc.

PRECIOS: Rústica, Ptas. 1'50 - Encuadernado, Ptas. 2

LA CAMPANA DE GRACIA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:

Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:

Fora de Barcelona cada trimestre. ESPANYA, Ptes. 1'50
ESTRANGER, Ptes. 2'50

La tragèdia del còmic

Durant el segle XIX va estar de moda una literatura que ens creïem que era falsa, además de carrinclona, i que avui, en ple segle XX, seguiria essent carrinclona, però no pas falsa. Era la literatura de les *cocottes* malencòliques, dels *clowns* desgraciats, dels actors còmics convertint-se en actors de drama. Res, *Il Pagliaci*, i, ara, allò que canta en Sagi-Barba: "I ella reia, reia...!" Pierrot, sempre ha patit.

Pierrot es diu avui Max Linder. En lloc de brusa blanca portava un jaqué negre, i un barret de copa, en lloc de la gorra blanca, però els dos feien riure amb els seus infortunis, de l'ànima els d'en Pierrot, del cos, sempre entropessant i caient, els d'en Max Linder. La gent de les cinc parts del món reia amb les corredisses, les caigudes i les tribulacions d'en Max Linder. En el fons dels cors de les noies blanques, grogues i negres, restava una admiració per en Max Linder, que constituïa, per a elles, la visió del xicot galant i alegre, sempre oferint un ram de flors a les noies.

Max Linder era la frivolitat, la tombarella, l'amor instantani i alegre, l'exercici permanent de la rialla. Max Linder era el precursor de tot ço que arribà darrera d'ell: el *tango*, el *fox-trot*, el *niño bien*, els cabells curts de les dones, els cigarrets egipcis, el bigotet curt. Fou el darrer gomós i el primer xicot modern, però no tingué prou forces per a esser-ho, restant més gomós rialler que xicot modern, i la guerra el féu malbé. De les trinxeres va treure unes ferides i una neurastènia. Sense forces per a accentuar la seva modernitat, es vegé suplantat per en "Charlotte". Després el desequilibri, la morfina, i, finalment, el suïcidi. Max Linder era un ninot supervivent sense corda i, naturalment, ell mateix va acabar d'arrancar-se-la.

Tots aquests que són admirats: en Douglas, en "Charlotte", l'Harold, en Valentino, qui sap si, també com en Max Linder, tenen els nervis trencats. No es pot impunement aconseguir la riquesa, la glòria i l'amor, per excésiu. Per això, tal vegada sigui preferible millor que la vida d'un Max Linder, o d'un Douglas, la d'un noi de *colmado*, per exemple, amb una rendeta, una fama de barri i una admiració de les minyones i de les noies del carrer, que ell va renovant, amb ús dominical, cada parell de mesos.

PARADOX

Les llengües difícils

En Pere passava per la Rambla i veié el seu amic Pau parlant amb un senyor. En passar-li pel costat, en Pau li digué que s'esperés un moment que li havia de parlar. En Pere es quedà al costat i sentí com Pau parlava anglès amb el senyor.

Quan es despedí d'ell, en Pau anà a trobar en Pere.

—Saps que parles molt bé l'anglès, Pau.

—No, què et diré! El saps tu?

—No.

—L'anglès és molt difícil. No ho seria si no fos la pronunciació figurada. Imagina't, per exemple—i et dic un exemple que tothom sap—que l'autor de "Julietta y Romeo" s'escriu Shakespeare i es pronúncia *Xespir*. I com això és tot.

—Oh, no et creguis—li contestà en Pere—, el català també és molt difícil. Per no citar-te altres exemples, tenim una plaça que s'escriu Lesseps i es pronúncia Josepets.

AQUEST NUMERO HA SIGUT VISAT PER LA
PREVIA CENSURA GOVERNATIVA

LA TUNYINA

Fet i fet, no ens podem queixar. Sempre tenim una cosa o altra per a divertir-nos. No és pas tan avorrida com això la vida, durant aquests dos anys. Ara naps, ara cols, ara xirivies, ara el "mal pas" de la Rambla, ara un concurs de metges, ara una epidèmia epistolar, sempre tenim entreteniments.

L'entreteniment més recent—a més a més de la dita epidèmia—és la qüestió de la tunyina.

A les costes del Marroc s'ha pescat una gran quantitat d'un tunyina que en diuen "vapura"—segurament perquè es pesca en vapor. Aquest animal, dut a Barcelona, ha produït diverses intoxicacions, que s'han demostrat. Els pescadors diuen que, aquestes intoxicacions, no són res més que una campanya dels pescadors envejosos. Els metges municipals ho expliquen dient que les "vapores" no intoxicuen, sinó que les persones que n'han menjat—fixeu-vos que és bonic!—tenien un caràcter fet exprés per a intoxicar-se.

Bé, els armadors donaren un àpat de tunyina—tres plats de tunyina, redéu!—a les autoritats i periodistes per a demostrar-los que era bona. Fou una gran idea. Fou tan bona, la idea, que el senyor Nebot vol donar un altre àpat de tunyina als blasadors de la Plaça de Catalunya. Molt serà, pensa, que ningú no s'intoxiqui com passà en l'àpat de l'altre dia.

VIATGE RAPID PER EUROPA

De Locarno als Balcans

Davant dels tractats diplomàtics de Locarno, la gent i la Premsa ha dit: "Això és la pau". Fins ha tornat a sortir aquell magne ideal dels Estats Units d'Europa, que portarien aviat als Estats Units del Món. Mentre es feien aquests comentaris optimistes, en sec han començat a petar els trets a la frontera greco-búlgara. Què ha estat això? Quasi res. Un incident de frontera, un d'aquests incidents famosos que de vegades porten el trasbals a tot un continent, a les terres i a les mars. Una baralla de sentinelles, una lluita entre destacaments fronterers, han motivat l'entrada dels grecs en territori búlgar i la intervenció dels canons eloqüents.

El cas és que tant Grècia com Bulgària formen part de la Societat de les Nacions. Però aquests dos sòcis no han complert el reglament, que és una cosa que passa molt sovint a les Societats, amb gran disgust del vocal de setmana i de la Junta directiva. És difícil de dir qui ha començat, perquè la frontera greco-búlgara és una mica lluny i les notícies que vénen d'Atenes són molt diferents de les que vénen de Sofia. Dues coses, però, es poden donar com a certes des d'ara: que els primers morts han estat grecs, i que Grècia ha estat la primera a prescindir, en el curs del conflicte, de la tramitació assenyalada pel pacte de la Societat de Nacions. Tanmateix aquesta ha començat a ocupar-se del conflicte greco-búlgar. Cal creure que s'obtindrà una satisfactòria solució diplomàtica, que serà com un pedaç en un vestit esqueixat. Però els morts no ressuscitaran, ni les violacions de frontera i els jocs de canó podran ésser esborrats de la realitat. D'una manera que podríem anomenar providencial, la baralla balcànica ve a avisar els optimistes

UN HOME PRACTIC

—Quina classe d'assegur vol? De vida o d'incendi?

—Dongui-me'ls tots dos, perquè tinc una cama de fusta.

que no es deixin bressar gaire per les il·lusions de la pau permanent i dels Estats Units europeus o mundials.

Ni massa crèduls, ni tampoc massa pessimistes. L'incident greco-búlgar no desfà cap dels Tractats que han sortit de Locarno. Aquests Tractats representen innegablement una gran millora en la situació d'Europa. No es tracta de la pau permanent ni de la pau segura. Però els perills de conflicte pròxim queden disminuïts i allunyats. Sempre hi pot haver una sorpresa, un cop inesperat, un fet que torci el camí natural de les relacions internacionals. Però contra aquests cops no hi pot fer gaire cosa ni la diplomàcia, ni l'internacionalisme. Cal que els homes s'accontentin d'aconseguir aquells milloraments i aquelles garanties que estan a la seva mà. Si a conseqüència dels acords de Locarno, degudament ratificats, s'esvaeix l'amenaça d'una nova guerra dins un terme relativament considerable, ja n'hi haurà prou amb això per beneir aquests acords i per reconèixer la seva eficàcia pacifista. Ni podem demanar una pau segura i assegurada, ni hem de renunciar als esforços de millorament relatiu davant la consideració que no donen un remei absolut.

Locarno diu als homes que no són sempre inútils els esforços per a conservar la pau i per a resoldre les diferències internacionals. I els Balcans, en la mateixa hora, ens diuen que tots els esforços dels homes en l'hora present i tots els papers diplomàtics, no poden evitar que de vegades esclatin les passions i les rancúnies que no s'han extingit encara en el cor humà.

No veiem, doncs, cap ironia dels fets en la coincidència cronològica dels tractats de Locarno i de l'incident greco-búlgar. Més que una ironia, és un avís. Locarno és un aspecte del món d'avui i les fronteres balcàniques en són un altre aspecte. Tots dos reals, tots dos efectius, tots dos responent a la natura humana, feta de llum pura i de fang brut.

A. R. V.

LES CASTANYES

Ja els hi ha arribat el seu dia. Tot arriba en aquest món, mal ens està el dir-ho. És clar que molts diran que això, l'arribada de les castanyes, no té importància. Però deixeu-los dir, no en feu cas, no us els escolteu: "Brams d'ase no van al cel".

En aquest món tot en té d'importància, fins el més petit, el més ingrat, el més insignificant. I si no en té, n'hauria de tenir. És una injustícia que no en tingui. Paraula! Ja ho sabem que això de dedicar-se a les petiteses, a les futilitats, no fa gran home. Els grans homes sols es complauen en ocupar-se de sociologia, economia, política, filosofia o qualsevol altra tonteria per l'estil.

Nosaltres no hi estem per l'economia política. Ni per la política ni per cap altra mena d'economia. Ens agrada més perdre el temps—que és bonic perdre el temps!— parlant de les castanyes, sobretot ara que, gràcies a la festa que en honor dels morts celebrem els vius, estan d'actualitat. És clar que, ben mirat, les castanyes ho estan tot l'any d'actualitat, més o menys d'actualitat.

Però les d'ara! Les d'ara fan enternir! Quin serà l'home de cor i de bons sentiments que no s'aturi embadabit a les cantonades davant les castanyeres?

Jo les posaria en un altar a les castanyeres! No es pot ésser castanyera i dona dolenta. I quan ho diem és que ho podem dir. Hi hem tractat molt amb castanyeres!

VIRAI

DE PAGES

—Vinc amb la noia, i encara que la vegi un xic vergonyosa, ja s'espavilarà.

PAPER REBUT

Tres Parisien.—Hem rebut el número 9 de la revista mensual **Tres Parisien**, luxosament editada a París per la casa editorial "Tres Parisien", sota la direcció artística de Monsieur G. P. Joumard.

La dita revista conté un nombre de models tan selectes com originals, essent, sens dubte, la revista predilecta de tota dama elegant.

La presentació de **Tres Parisien** és una veritable demostració de bon gust artístic i de luxe. La recomanem als nostres lectors. Val 12 francs, venent-se aquí a 6 pessetes.

La Costa Brava, àlbum-guia editat per l'Ateneu Empordanès. (Pi, II).

Ha estat un encert el de l'Ateneu Empordanès, de publicar aquest àlbum-guia de propaganda turística, que se'n diu **La Costa Brava**. Es un llibre de més de 200 pàgines, tot ple de gravats dels llocs més interessants de la Costa Brava Catalana i amb un text selecte explicant totes les belleses i característiques. Cada població, un article d'un escriptor. Al costat de cada article, la traducció en francès i en espanyol. **La Costa Brava** duu les firmes de V. Coma Soley, Pere M. Soliger Pujol, Jesuald, Enric Bosch i Viola, Josep Maria Pou i Sabater. Ll. Barceló i Bou, Alfred Gallart, Salvador Raurich, P. Blasi Maranges, Joan Ballesta, Mn. Lluís G. Pla, Andreu Bassas,

August Pi i Sunyer, Carles Rahola, Josep Maria de Sagarra, Lluís Portabella, E. Isern Dalmau i J. Puig i Pujadas.

Un tirano de Sudamèrica, per A. Rebaudi.—El senyor Rebaudi ha tingut la gentilesa d'enviar-nos el seu llibre **Un tirano de Sudamèrica**, imprès a Buenos Aires. En aquesta obra, molt interessant pels sudamericans, l'escriptor argentí, senyor Rebaudi, ens explica la història política de Francesc Solano López.

ALFA

Guspira

Tot jo sóc una estampa de Don Joan,
tot jo sò un esperit insaciable;
voldria els braços d'ella a tot instant
lligats amb mi, amb sa dolcesa inefable...

El cor com bell secret sento que em diu
que aquest desig que sempre m'esperona
troba en cada nou dia l'incientiu
en les perfeccions clares de la dona.

VÍCTOR CANIGÓ

La mort del barret de palla

En mig de la multitud badoquejant, hom veu passar un barret de palla suat i fastigós; la gent es miren, xiuxegen i acaben per dir: "Quin ximple!" En certa manera aquesta manca de respecte assenyala l'existència d'aquest artefacte: anar més enllà o plantar cara fóra viure, parlem amb molt poca propietat, sense tocar de peus a terra. Però, si bé és cert que som fets a una abundor enorme de disbarats, arribaria un dia que la ridiculització del barret de palla, amb una gatzara oberta de bat a bat, s'imposaria com el pa que mengem; avui, els culs de cafè i els que no tenen condicions especials per a ésser-ne, ho fan de trascantó i amb molta o poca traça.

Avesats als barrets de feltre que donen una cara llarga i una color de cera vella, els de palla, quan eixiren al carrer, embadocaren els que tenen l'ànima de portera i no saben arrufar el nas quan és l'hora; aquella olor de nou, la lluisor i el resultat d'una cara riallera d'home satisfet que totes li ponen, entusiasmen. Era l'específic que guareix totes les malures: el refredat o la trencadura. Per *snobisme* o per altres raons més convinents, hom el provava: fou la peça més divina per als capcigranys i per als que tenen un gust i mai l'han trobat fet a mida.

La florida dels barrets de palla al mig d'un carrer, tenia els seus encants; la palla verge feia obrir desmesuradament la boca dels ases i altres quadrúpedes avesats a veure-la en la tenebror de la menjadora. Tots sabem fil per randa el procés del barret de palla i la manera de tractar-lo. Quan s'ennegria i feia olor d'agre, li rentaven la cara i ens el feien passar per nou; ara, aquest excés de fer i desfer, afadiga a tothom que hi vegi una mica més enllà del nas.

Avui ja quasi no s'albira cap barret de palla; aquella munió que s'emballà amb facilitat sembla que hagi posat seny: els que s'engresquen són quatre gats malavinguts que van a la posta amb la cua entre cames. La fatxenderia acabarà en la humiliació. Eren unes sabates noves que tot just fetes servir es desformen i no volen tractes: els testarruts les utilitzen malgrat vegin tota la constellació i sentin tots els impropis i les escopinades dels homes d'una mitjana intel·ligència.

FELIU DEDÉU

PINTURA FORANA

"De mica en mica s'omple la pica": ja tenim dues exposicions de pintura forana obertes i vàries a punt d'obrir. Ço vol dir que el temps refresca i que els artistes s'escal·fen; el dia que comencin l'arrencada expositora, que ens en donaran de feina! Però, que hi farem! en tots els ordres de la vida val més tindre que dir *xoo!* que no *arri!*

"Arri, arri, tatanet,
que anirem a San Benet..."

canten els nostres menuts, indicant els seus desitjos incipients de veure món.

I ço precisament, és el que fan els joves Josep Maria Mascort i Ll. Roig Enseñat, els quals, a cavall de la seva vocació, van caminant pels viaranys de l'art, reposant a cada moment per a treure els bàrtuls de la pintura i fer un parellet de paisatges.

En Mascort, com a bon excursionista de la Costa brava, on s'hi pesca un peix de primera, ho fa tot a l'oli, sense mirar-s'hi gaire en triar els temes més adients al seu temperament, bastant impressionista; ell vol tirar l'art i treure'l a corre-cuita, fent una bona pesca, sense recordar-se

que el lluç de palangra surt senceret de l'aigua i fa més tossa que no el que es fica a la marxa.

La veritat és, però, que en Mascort és un xicot que hi veu de lluny i que no l'enlluerna el sol mediterrani amb totes les coloraines llampants que arrenca del cel i de la terra. Aquella *Illa petita* i aquella visió del mar *Des de la Meia*, ens diuen ben clarament l'empenta colorista que porta aquest pintor, el qual es tan valent en mar com en terra, a judicar per sa ferma visió del poble de *Fontanilles*, que fins fa agafar ganes d'anar-lo a veure.

Demés, tot ço que té d'esbojarrat quan pinta als quatre vents, es torna repòs i tranquil·litat en trobar-se a casa seva, com si fos talment un artista casolà: llavors fa unes coses de primera, de les quals ens en deixa veure una bonica mostra amb el seu *Interior*.

La pintura d'en Roig Enseñat, amb tot i ésser forana també, ofereix un caient més ciutadà, veient-se ben clar que l'artista tira cap a la "gente bien".

En primer lloc, amb l'oli no hi vol saber res; s'agafa amb l'aquarella, que sempre és més fineta i delicada; tampoc li agraden els tons calents i els contrastos cantelluts de llum i d'ombra; jo crec que més que copiar l'esplet de la naturalesa, li plau treure'n una miqueta de poesia. "Cadaquí per on l'enfila".

Cal dir-ho, però, que en Roig Enseñat té manetes d'aquarellista i un gran amor a les belles formes; el *Recó de Sant Vicents dels Horts*, el *Safaretx*, els carrers de *Mura* i de *Rupit* són coses tan boniques com encertades. I no parlem de la traça amb la qual sap fer ramellets de flors pels *camerinos* de les senyores i senyoretetes de bon gust.

Heu's aquí dos xicots que fent pintura forana tiren per distint camí.

Que puguin arribar allí on volen els hi desitjo, segur de que acabaran per trobar-se un dia o altre.

C. ARBÓ

Reunió aristocràtica

Don Pancraci de Ribesbaixes i la seva esposa, en arribar d'un viatge per Anglaterra es trobaren amb una tarja d'invitació per a un lluït ball que aquella nit mateixa donaven els comtes de Copalta. Don Pancraci i la seva esposa no poderen defugir el compromís d'assistir-hi.

A la reunió hi havia el bo i millor de la ciutat. Tota la festa transcorregué entre la més gran esplendor. El xampany va anar a dojo. De flirteigs, n'hi havia a cada recó de sala.

De sobte, don Pancraci s'adonà que la seva distingida esposa s'havia adormit en una butaca. Ell estava parlant de negocis—dels negocis que tenen entre mans els homes que viuen de renda—amb altres concurrents. No podia de cap de les maneres anar a despertar la seva esposa sense cridar l'atenció. L'home patia horriblement. Estava avergonyit com mai no ho havia estat. Quin paper n'és ridícul que feia.

Eren les cinc de la matinada, i els criats serviren una tassa de cafè a fi de desvetllar els invitats. Don Pancraci tingué una idea. Cregué trobar la manera de despertar la seva esposa sense que ningú no se'n adonés.

—Ja em serviré jo mateix—digué al criat en anar-li a posar el cafè.

I se n'anà amb la tassa i la cafetera cap el costat de l'esposa. Es serví el cafè tenint la cafetera a gran altura per a despertar-la amb el soroll que feia el líquid al caure a la tassa.

Ella, sentí aquell soroll; mig obrí els ulls i veié la cara del seu marit més alta que la seva. I digué:

—Ja et lleves, Craci?

LA INNOCENCIA

—Nen, aixó no es fa aquí al carrer!
—Doncs, bé ho fa aquell carro d'aigua.

Tardor

Tarda obtumna, freda i tosca,
el sol és balb i espantat;
la terra sembla més fosca
i té un colò humitejat.

Passa un núvol com una ala
o una vela que se'n va;
l'any vell va pujant l'escala
per morí al darrer replà.

Les orenetes daurades
d'un raig de sol vespertí
han passat avalotades
xisclejant per a fugí.

Joc d'esperances darrereres,
espurneig d'un cor amant,
orenetes volanderes
com il·lusions que se'n van.

El ponent té una dolcesa
que fa ganes de plorà

i hom duu el cor com la mà estesa
fent adéu al que se'n va.

Se'ns en va la flò i la fruita
i els ocells i les cançons,
i la força per la lluita
i les clares il·lusions.

Se'ns en va l'última estreta
de l'amor que vam trobà,
i balb com una oreneta
fins el cor i tot se'n va.

Es brusca i freda la tarda,
color de cendra i de mort
i una mena de basarda
com una ombra ens entra al cor.

Passa un núvol com una ala
o una vela que se'n va...
L'any vell va pujant l'escala
per morí al darrer replà.

SALVADOR PERARNAU

ESTAMPES DEL CAMP

La casa dolenta

D'aquesta casa la gent bona del poble—bona per què?—en diuen una casa dolenta. El jovent—ens referim, com és de suposar, a l'element mascle—, més pla i senzill, en diu "El Túnel" d'aquesta casa.

Aquesta casa està en un carrer excèntric, gairebé a les afores del poble. Té un aspecte miserable, melodramàtic, guerxo. Una porta baixa, de fusta corcada pels anys i pel sol i les pluges del anys. Damunt d'aquesta porta, negra com una boca oberta en una rialla cínica i bandarria, un finestró sembla un ull entreobert que en la nit guinya als escassos passants en una insinuació de misèria i de vici. Damunt d'aquest finestró la visera d'una teulada baixa. Un cop oberta la porta—després de trucar, naturalment—us trobeu en un passadís llarg, fosc, llòbrec, de parets de terra. Es un passadís de novella per entregues. A un costat tres graons davant una porteta dona pas a una cambra miserable.

Al fons del passadís unes escales repten fins un terradet on hi ha una altra cambra. I s'entra a la que podríem anomenar sala d'espera. Aquesta sala d'espera sembla una decoració de teatre. Una taula de cuina de pagès, uns gots, unes ampolles, potser un joc de cartes brutes i greixoses. Hi ha, en un recó, una llar encesa.

Al voltant de la taula unes dones, uns fantasmes de dones, millor. Aquestes dones han tingut un passat més menys luxós. Han anat rodant, rodant, d'abjecció en abjecció, de misèria en misèria. Finalment, la ciutat les ha escupit al poble, rebregades, marcides, desfetes. Ara fan fàstic i llàstima. Siguem sincers i fugim de falsos sentimentalismes. Diguem que fan més fàstic que llàstima.

Vesteixen unes robes de colors llampants: verd, ver-

LES SUBSISTENCIES

—Què diu ara? Tan cars aquests bistecs? Ni que fossin de persona.

inell, blau, groc. Calcen espadnyes. Van brutes, espellifades. Fan pudor de perfumeria barata, de suor, de iodoform. Tenen una veu ronca per l'alcohol i la sífilis. Tenen els pobres cossos ratllats, desfets pel bisturi. I encara riuen, encara tenen la inconsciència, l'estupidesa de riure!

Aquestes dones en un moment de vici, de tonteria o de misèria, es condemnaren a viure de l'amor. Avui, caigudes en aquest pou negre de la casa dolenta, colpejades, brutalitzades pels parroquians, s'adonen de què l'amor les ha estafat.

LLUÍS CAPDEVILA

Un delictes

Fa poc els tribunals de Barcelona varen condemnar una dona que havia robat una quantitat insignificant de pessetes per a poder comprar una medicina que tornaria la salut al seu fill.

Quin delictes havia comès aquella dona? Salvar el seu fill en perill de mort! Així són les lleis, i, això encara és pitjor, així són els executors de les lleis. La llei senyala que aquell que roba la quantitat que es veié obligada a agafar aquella dona, té tal pena. I en veure's la causa, li aplicaren. Els mòbils que li feren agafar la quantitat, no li interessaven al tribunal.

Quan serà que podrem tirar per terra aquestes lleis estantisses i cruels? Quan serà que podrem convertir les lleis en una cosa humanitària? El dia que això sigui, si es repetís un cas com aquest, es condemnaria a aquells que negaren la vida a la dona, i no a ella, que per a salvar el filllet ha hagut de prendre una petita quantitat.

Un mètode de vida

No sabem com, ens ha caigut a les mans una fulla dominical, redactada en castellà, de l'església de Pompeia. En aquesta fulla hi ha un "Método de vida para los terciarios y devotos del Patriarca San Francisco de Asís".

Es bo de debò. Aquest sol mètode demostra el que és l'Església. Val la pena que en reproduïm alguns trossos. És un mètode tan edificant que, realment, no li calen comentaris. Si algú encara no l'havia coneguda l'Església, això li bastarà.

Veure's ací els fragments:

"Si entre la noche llegara a desvelarme, haré una visita espiritual a Jesús crucificado."

Però això no és res. El que segueix és molt més bo:

"A fin de que la obediencia me sea dulce y agradable, me quiero imaginar que mi padre representa a Dios; mi madre a la Santísima Virgen; mi hermana uno de los Angeles y mis personas, santos o santas del cielo: así tendré ocasión de ser yo la última de todos."

I aquest encara és millor. Els articles augmenten que és un gust.

"No hablaré con ningún hombre sin necesidad, y jamás sola: ni levantaré mi vista del suelo, en su presencia; teniendo suma vigilancia en guardar la castidad, sobre todo, de la vista, no mirando ni aun a mujeres con vestidos poco honestos; por las calles llevaré siempre recogida la mirada; mis manos procuraré llevarlas con modestia y no tocaré ni aun por acariciar el rostro de niño alguno, ni les haré caricias."

Us feu càrrec de la depravació moral de la persona que ha escrit el final d'aquest article?

Però, a què obeeix això, així com tot el que fa l'Església? L'article següent ens ho diu prou clar:

"Tendré suma veneración a los sacerdotes del Altísimo; por esto hago el firme propósito de no hablar jamás

Els carrers de Barcelona

PER AL CONSISTORI

An aquest Ajuntament
i a vostè, gran Excel·lència,
que ocupa la presidència
tan bé i tan dignament,
amb fervor i acatament
m'atreveixo a fer-li un prec,
el qual, sincerament, crec
que l'atendran un moment.

Barcelona és un desori
pel pobre que la transita,
i això, senyors, necessita
l'atenció del Consistori.

Cada dia és més palpable,
i va essent més notat,
senyors, que aquesta ciutat
es va fent intransitable.

No és que sigui encongida
la ciutat on tots vivim,
puix, senyors, carrers tenim
que fins passen de la mida.

Però... aquests carrers tan bonics
que gaudim els habitants,
per més que són llargs i grans
se'ns transformen molt petits.

Per tot arreu se'ns apreta
caminant "acumulats",
i... aquestes greus "qualitats"
ens fan la ciutat estreta.

Les "zanjas" ens encongeixen,
els "bars" ens van empenyent,
els "metros" van estrenyent
i les "vallas" oprimeixen.

Signin d'aigua o bé de gas,
sempre ens canvien tuberies,
fent dels carrers porqueries,
que no deixen donà un pas.

Reformes de conduccions,
dèsgabells de les acerès,
que essent bones i senceres
sempre estan sense cairons.

Tubos que han sofert "panne"
i que un gran llac n'han format,
i... que abans no està arreglat
passes més d'una setmana.

I... no vull girar la vista
per veure si manca rè,
puix no hi ha en el món papè
per fer-ne d'això una llista.

Prego, doncs, al Consistori,
que subsani aquests defectes",
i així podrem anar "rectes"
quan fineixi aquest "desori".

KADAFORT

de lo que pudiese menoscabar su augusta dignidad."

Per això, per a poder-la campar, aquests capellans no volen que ningú digui mal d'ells, encara que el facin el mal, escriuen el següent article:

"Procuraré negar mi propia voluntad y con toda diligencia estudiaré mis inclinaciones y gustos, repitiéndome a mi misma: *la santidad consiste en la negación del propio querer.*"

La qüestió és que ells triomfin. Anular la voluntat dels creients per a implantar la seva, això és ço important.

No és veritat que això sembla una caricatura de l'Església? Doncs, no senyors, és rigurosament autèntic. I això ho escriuen els frares de Pompeia, que diuen que són els més liberals!

TEMES SOCIALS

Un sermó

El govern de Rússia, com tothom sap, és ateu. Però el govern de Rússia, en lloc d'anorrear a sang i a foc als creients i els temples, com feren sempre els governs catòlics amb els hugonots i els governs hugonots amb els catòlics, tot i declarant el seu ateisme, ha reconegut al Sant Sinode. I el Sant Sinode ha acordat, solemniament, pregar a Déu per la salut del govern soviètic, amb el mateix fervor que ho feia abans pel tsar i per la prosperitat de l'imperi i dels presiris de la Sibèria.

Si al món hi hagués justícia, tot el món hauria d'aplaudir ara als soviets i xiular al Sant Sinode, digne èmul de totes les Esglésies que a la terra es disputen les ànimes i els diners i el poder d'aquest barri i de l'altre.

El govern soviètic ha volgut deixar el consol de les oracions al mujik borratxo, i al burgès vingut a menys, i als pobres d'esperit, que necessiten reconfortar-se amb quimeres de les dissortades facècies d'aquesta pobra existència.

Hi ha maliciosos i antibolxevics d'aquests de pedra picada a qui no els fa cap gràcia aquest gest insòlit de tolerància soviètica. I dubten de què la religió tingui cap eficàcia, tota vegada que els soviets la cedeixen tan platxerosament...

I vet aquí que sembla que tenen raó els mal pensats... Avui ja no es troba cap diantre de pagès sornaguer ni cap donzella avorrida que faci un miracle per remei... Cap religió es renova, totes viuen de les escurrialles prehistòriques, del prestigi de les relíquies corcades, de calaveres i parracs centenaris... I l'home modern viu d'altres coses, d'altres sentiments, i d'idees molt diverses. D'això mateix se n'ha adonat un bisbe anglès, naturalment pràctic, el de Canterbury, i en un sermó, que és un model d'arbitrarisme, recomana als sacerdots que no abusin dels arguments arcaics, sinó que es posin al ritme del segle i prediquin la vella fe amb noves normes, amb llenguatge d'ara.

Ço que oblida aquest bon príncep de l'Església anglicana, és que hi ha milions d'homes al món que no entenen cap llenguatge místic... I aquests són precisament els qui primer s'arboraren de cristianisme, al peu mateix del Gòlgota.

Els pobres no poden ésser creients, perquè senten una nova Fe que no és la de Roma, que no és divina, sinó molt humana, massa humana, i refugen el cloroform de la religió, perquè saben que seran víctimes de totes les cruents operacions de clínica social... Perquè saben que cap sant ha fet mai el miracle, aquest miracle que ells tot sols faran algun dia, d'acabar amb l'explotació i la misèria...

Aquest és el sermó que hauria de recomanar el bon arquebisbe de Canterbury...

GLICINI

TEATRES

LICEO

Es pot ben dir que ha començat ja la temporada oficial al nostre gran teatre d'òpera. Per això, perquè es pot ben dir, ho diem.

Aquesta temporada promet ésser magnífica de debò. Cada dia els barcelonins aficionats a la bona música hem d'estar més agraïts a l'empresari Joan Mestres. Veritablement, pocs empresaris com ell han entès el negoci del Liceu.

Aquest any, ademés de portar-nos en Titta Rufo i en Fleta—quina expectació hi ha per a sentir an en Fleta!—ens anuncia, entre altres, l'estrena d'"Intermezzo", de Ricard Strauss. Només cal recordar "Salomé" i "El cavaller de la rosa"—amb llibres d'Oscar Wilde i d'Huc Von Hofmanthal—, per a comprendre la impaciència amb què esperem l'estrena d'"Intermezzo".

La setmana propera parlarem del debut d'en Fleta i de la inauguració de la temporada, amb més extensió.

COMICO

Va per les 250 representacions la revista "Kiss-me", amb èxit sempre ascendent, amb plens cada nit.

El miracle d'omplir cada dia el teatre amb aquests temps de crisi, en què la gent no hi està per diversions, solament es possible per la força irresistible que té la revista organitzada per en Sugrañes.

Perquè en la revista, per sobre de tots els elements que hi tenen intervenció, cal que hi hagi l'acurada actuació de l'home de teatre, que vetlli perquè l'interès del públic no minvi.

En Manuel Sugrañes té la mà trencada amb això de les revistes. El "Kiss-me" l'ha consagrat definitivament.

Ara, a més del "Kiss-me", fa opereta. I estem segurs de què amb l'opereta també ensenyarà quelcom als demés, perquè no descansa mai a la cerca de coses interessants per al públic.

"La Bayadera" per la Lolita Arellano, Salut Rodríguez, Pep Parera i els números nous a càrrec de les noies del "Còmico", és un cartell magnífic per a les funcions de tarda.

Per la nit segueix al cartell—i com no?—el "Kiss-me", al que aviat—encara que no hi fa falta—s'hi posaran sis quadros nous.

TIVOLI

"La Mosquetera" és una sarçuela que signen els senyors Màntua—l'autor de "La Marieta de lull viu"—i Martínez Valls. És una obreta molt "vieux regime", que no ve a trencar motllos, però que està escrita i construïda amb molta traça. Vet aquí la raó del seu èxit.

Bob

Salut i Força

FUTBOL

Els francesos vinga fer propaganda: "Vénen els més famosos homes de l'Univers; Zamora, Samitier i Piera. Aquests tres homes vénen a ésser com una mena de tres gràcies, que només de mirar-los us eclipsaran tot seguit; el primer té el do d'atraure les pilotes només que amb la mirada, és una cosa prodigiosa. El segon es una cosa fantàstica: es caragola talment com una serp, té l'agilitat d'ocell i l'elasticitat de llangosta. El tercer, sense ésser tan gran home com els primers, té un do que no tenen els altres: és seriós i fa el seu comès amb una agilitat pasmosa i quan convé s'ho pren a la fresca."

Aquesta, si fa o no fa, era la propaganda que els parisencs feien del nostre equip que diumenge passat jugà a Colombes, i no és d'estranyar que dayant de tantes coses, els bons parisencs esperessin l'arribada dels jugadors catalans com aquell que espera la mona de Pasqua.

L'INVENT DEL NOU CASCO

Un cop els varen tenir allí, no en volgueu més de festes, passeigs, recepcions, etc., etc.; els jugadors catalans semblaven uns super-homes. Fins hi ha qui ens ha dit que tan bon punt com posaren els peus a la "Gare" del "Quai d'Orsay", diu que a París hi va sortir tot seguit el sol, però que només va ésser per un moment, perquè després la pluja tornà a imperar. Tenint tan aprop a aquests famosos jugadors, el bon poble parisenc ni s'adonà de la mort de "Max Linder" i això que el tenien per un déu.

Després de tanta cosa, després de tantes disbauxes, vingué el dia decisiu i... ai, las! Els jugadors catalans no resultaren res del que els havien dit; eren uns jugadors com qualsevol altres, que no s'entien i guanyaven per "xamba". I és clar, en un moment, tot el que havia estat veneració esdevingué, no direm despreci, però una cosa que ben mirat s'hi assembla un xic.

—Ja ho veuen, també serveix perquè el transeunt no es mulli el dia de pluja.

I veu's ací que la cosa tingué un apoteosi; els jugadors catalans se n'entornaren completament solets, amb la fama mig confosa i amb una victòria tota estranyota.

Nosaltres som així...

L'homenatge a Xavier Bonet

Allò dels jugadors amb moralitat esportiva, amb disposició per a jugar amb amor per al Club i tantes altres coses, ha passat a la història. Com Xavier Bonet ja no en queden.

El sempre fou el mateix i gairebé tenim la seguretat de dir que en Bonet, mai l'han temptat les moltes "raons" de què disfruten els actuals jugadors de futbol.

L'"Europa", diumenge passat l'homenatjà, però com que aquest jugador té una simpatia tan extensiva, resultà que qui

homenatjà a Bonet, més que el seu Club, fou el públic futbolístic en general, donant així mostres de com saben apreciar els esforços per l'esport.

Nosaltres ens allistem a l'acte d'homenatge.

BOXA

Ahir es degué celebrar el "match" dels dos campions català i francès, Alís i Molina

Amb tota seguretat que nosaltres hi vàrem anar, però el que és més segur és que aquests diables d'organitzadors s'empenyen en fer les grans vetllades en dies que no ens queda temps per poder dir als nostres lectors el que ha passat.

Que hi farem si les coses van així!

Teixi

La integritat de la Rambla

Un record llunyà que dedico al senyor baró de Viver, el batlle justicier i plogut del cel i amic de l'Urrecha.

Durant la meua infància, passada a Igualada, hi hagué un període en el qual tants quartos com ens donaven o podíem afanar, els esmerçàvem en uns caramels especials que elaboraven a cà'l Ble. No eren com els d'avui, petits i flonjos, sinó que un sol ens omplia enterament la boca i tardava hores a fondre's. Hi havia xicot que cada un d'ells el feia durar tot un dia. Per cert que s'enduia la palma en aquesta especialitat el malaguanyat Serra i Constansó, aquell company que encara plorem. Eren uns caramels del tamany d'una capsa de llumins i llisos per ambdós costats. Encara em sembla que els paladejo!...

Un dia feren l'aparició uns competidors seus, que elaborava una altra casa, fets d'igual pasta i d'igual tamany, però que duïen marcades unes divisions de costat a costat que donaven la sensació que n'hi havia quatre. Quatre pel mateix preu! No et dic res, Saldoni!

Tota la parròquia de cà'l Ble és féu fonedissa, i passà a l'altra casa, el nom de la qual ara no recordo.

Així, doncs, deu fer-se amb la Rambla. Pensi, senyor batlle, que quants més passos la divideixin, més Rambles hi hauran i, per tant, més hi guanyarà Barcelona, que acabarà per fer-li un o dos monuments en mig de la Rambla per a fer-la més impracticable.

Però no deu fer distincions ni privilegis. Tots els carrers deuen ésser iguals i tots deuen tenir el seu pas, que allí no hi dóna el carrer de les Mosques. O tots moros o tots cristians. I ja sap prou bé, senyor baró, que d'ençà de la presa d'Axdir, tots cristians.

Deu obrir-se un pas davant el carrer de Tallers, un altre davant el de la Petxina, un altre davant el del Comte de l'Assalt, un altre davant el de Santa Mònica, un altre davant el de Santa Madrona, tots aquests demés del que ja està quasi obert davant el de Ferran, que tant de bé ha reportat al comerç, com ho demostren les innombrables unanimitats que li han testimoniats.

Quantes de Rambles, aleshores, senyor alcalde! Quin *bombo* li dedicarà l'Urrecha!

P. BUSQUETS

El testament del senyor Llimac

El senyor Llimac era l'home més atrevit de Barcelona, puix havia demostrat mantes vegades que ell no s'espantava així com així. A la seva joventut havia grimpat pels punxeguts cimels del Canigó, al mateix temps que coneixia, pam a pam, totes les basardoses encontres del Montseny.

El senyor Llimac es casà als trenta anys, amb una revinguda pageseta de la Vall de Núria. Del dit matrimoni en sortí un xicot esquerp i eixut de paraules, però més murri que cap frare.

Fa pocs dies que l'atrevit excursionista cridà a l'hereu i a sa muller. Una volta els tingué dintre son despatx, els hi parlà d'aquesta manera:

—Aimada esposa, desitjo que vagis a cercar un notari, perquè ans de sortir vull fer testament.

—Però, què et passa, Llimac? Què no et trobes bé?

—Sí que em trobo bé, però Barcelona s'està posant d'una manera, que el dia menys pensat ens morirem tots de gana, perquè no podrem pair els impostos de l'Ajuntament, o bé per l'enrunament de tota la urbs barcelonina, i com que jo sóc un home ordenat, vull deixar les meves coses ben arran-jades.

Sortí la dona per tornar als pocs moments acompanyada del notari senyor Rampinya, el qual portava una car-

tera plena de papers per complir el seu comès; després d'asseure's, amb molta catxassa, començà d'escriure els preliminars del testament.

El senyor Llimac, amb veu afectada, començà el relat de les seves donacions:

—En primer lloc, deixo a la meua dona, Mercè Pranguic, cent vint-i-quatre accions del Banc de Barcelona, i vint de les "Pompas Fúnebres", a més, el mas Nial que l'altra dia un llamp n'esberlà la paret mestra. A mon fill, Gonçal Llimac, li faig donació de tres cases sense número del carrer del Cid i de cinquanta rebuts, per cobrar els lloguers atrassats, d'una casa del Poble Sec. Deixo, també, recomanat a mon fill que procuri ésser regidor, puix està demostrat que és la carrera més bona. Ultimament, deixo per la Companyia de Ferrocarrils de Catalunya la casa de primer pis que tinc al capdamunt del carrer de Balmes.

El noi, interrompint, diu:

—Escolteu, pare, perquè doneu aquesta casa a la Companyia?

—Perquè has de saber, fill meu, que la casa val molt menys del que tu hauries de pagar per la construcció de la línia subterrània.

—Però això d'haver de pagar les reformes que fan els altres, és una injustícia!

Mare i fill, ajudats del senyor Rampinya, volgueren esbrinar el perquè feia testament el senyor Llimac. Aquest, amb accent enternidor, contestà:

—Tots sabeu prou bé que jo no he tingut mai por de travessar boscúries selvàtiques, però us tinc de dir la veritat, avui estic espantat perquè haig de passar per la Plaça de Catalunya, i per ço, ans d'emprendre aquest perillós camí, he volgut fer testament pel que em pogués esdevenir.

Deu minuts més tard la família Llimac s'enterava, per mitjà de la minyona, que el senyor havia deixat la vida dins la negra fondalada d'un barranc de la Plaça de Catalunya i que les últimes paraules havien estat aquestes:

—Sóc una víctima més del grrrrraan... talent del senyor Nebot.

E. PLANA

La gran Plaça

Indubtablement, la gran Plaça és la Plaça de Catalunya, millor dit, la que abans era la Plaça de Catalunya, que ara és la Plaça del senyor Nebot. Us hi heu fixat? No trobeu que cada dia està més bé? Sí, sí, tothom ho diu. Quan ens podíem pensar els barcelonins que tindríem una Plaça així? Mai, mai de la vida. I tot això ho debem a l'actual Ajuntament, que ha tingut la virtut de descobrir un geni tan genial com el senyor Nebot. Abans, ningú no el coneixia el senyor Nebot. Algú havia sentit el seu nom com autor del cinema "Coliseum"; però, males llengües deien que el "Coliseum" és un plagi complet d'un teatre alemany. Aquestes males llengües no havien permès que el seu nom fos conegut. Ara, però, ha sortit a la llum del dia i ocupa el lloc que es mereix, que és el primer lloc de tots en les fires de l'art. Quin home tan gran, el senyor Nebot!

La Plaça de Catalunya cada dia és diferent. Diuen que de savis és el canviar, i com que el senyor Nebot és tan savi, cada dia canvia el projecte. El que va fer ahir, avui no li agrada, i el que fa avui ho canviarà demà. Tots els grans artistes ho fan així, i el senyor Nebot és molt més gran que tots els restants.

Visca el senyor Nebot! Visca aquest Ajuntament que l'ha descobert!

Pobres solters

T

Pam

REFLEXIONS

—Francament, no comprenc les conquestes del Tenorio. Es veu que en aquell temps l'amor anava més barat que ara.

ELS TRANQUILLS

Pobres solters

Tots els que ens mantenim nois—malgrat els anys passin correns, sens poguer tornar-los a atrapar—com més va més enemics tenim. Abans solament havíem de suportar les malediccions d'aquelles pobres noies que després de totes les provatures i suggestions havien quedat desillusionades per trobar un calçasses per poguer aparellar-se. Suara, fins el Govern, malgrat aquest sigui format per algun dels nostres, ens ha aplicat un impost que des del primer de juliol ja s'ha fet vigent.

Per evitar aquelles malediccions i l'efectiu d'aquells rebuts d'impost, hom no li caldra altre remei que casar-se. Però com? Amb qui? Primer falten els mitjans necessaris per mantenir una família, i el més necessari encara, com és l'aixoplug. Les cases estan plenes que fins vessen, sens haver-n'hi cap de buida. Després manca una dona. Trobar una dona com cal és més difícil que trobar un bitllet de mil pàfies en plenes rambles, i si acàs es trobés, per casualitat, segurament seria fals.

Pobres solters! La societat ens condemna d'una manera poc raonable, i sols aprova el nostre estat les pobres *cocots*, que sempre estarien a les nostres ordres si les volguéssim manar.

Entre els impostos i les malediccions fins seran capaços... no de fer-nos acomodar, sinó d'agafar el llapis, i fer uns quants números per comptar com ens resulta més. Al fi i el cap les malediccions poden fer poca cosa i l'impost agravar-nos poc. Tinguent poques pessetes, també pagarem poc; però, i el que no en té cap i no pot ni vol casar-se? Com decidirà el Govern? Fer-lo casar, li manca tot. Fer-lo pagar, li manca la substància. Potser... potser li farà una nina de cartró, o l'obligarà a comprar un *teté*. Tots els que defensem la virginitat—a trossos— no podem menys que indignar-nos davant de tantes imposicions. Casar-nos, per a nosaltres, és fer un suïcidi. Obligar-nos a casar, és una coacció contra la nostra santedat—si en tenim. Imposar-nos

un impost, serà fer-nos malversar els nostres estalvis per un demà que volguéssim decidir-nos.

Avui se'ns obliga a casar, i demà potser se'ns obligarà a tenir fills, sense que això sigui al nostre abast ni al de ningú.

Sortosament podem estar tranquils, perquè els que posseeixen molt hauran de pagar poc, i els que posseeixen poc pagaran un impost insignificant.

Per ara ens resistim a casar-nos, malgrat ens imposin un feix de contribucions insuportables: sempre serà més viader que mantenir a ella i els seus capricis. L'únic que podria obligar-nos, seria trobar-ne una que ens mantingués a nosaltres i els plaers nostres. Fent-ho així, si és que el Govern ens vol acomodats, faria més activitat que en comptes d'imposar-nos impostos, ens cerqués una dona guapa, jove i amb un feix de satisfaccions per passar tota la nostra vida en aquest món de mones, amb totes les moneries que el nostre cervell desitgés. Pobres solters! No tindrem ni això ni allò, i ens haurem d'accontentar amb el poc que tenim i fer-nos el càrrec que a l'ésser al llit el coixí ens servirà de dona, fins que morim de cara a la paret.

JUSCAFRESSA

Guspira

Quan jo et contemplo així, sense cotilla i amb el vestit que sembla un tel de ceba, com si fos jo una presa molt senzilla, tota, xucla ton cos l'ànima meva.

Mes, ai! és perquè avui no ets ma companya; que si fossis la meva vida entera veuries com s'estén la mà que escanya de gels, si et veia aprop de tal manera.

VÍCTOR CANIGÓ

ELS TRANQUILS

—Ja estàs enterat de la llei seca a Dinamarca?

—No em vinguis amb seques, que prou que me n'atipa la dona.

Jo.—En estalá me agradan molt mes aquelles penses, que los dramas formals, sobre tot quant son històrics. Lo públich ha demostrat ser de la meua opinió repentina ab fredó algun, que per altra part no estaba mal combinat. Lo catalá, que no passa de dialéctic, es b3 per descriure nostras costums locals, si puja á mes no senta b3 á la orella.

Error.—No es lothom de aqueix parer.

Jo.—Qu3 hi far3m? si tots pens3sem de una mateixa manera, lo món f3ra tonló.

Error.—Y de 'l teatro espanyol que me 'n diu?

Jo.—Que per tot lo busco y no 'l trovo, perque ni crech que lo teatro espanyol siga aquels fen3mens literaris que 'n dihen «arzuelas», ni los dramas romántichs-socials, en los que mort mes gent que en cent tragedias, ni las traduccions ó arreglos de la escena francesa, ni menos altres monstrosos gastaments en cinch y mes quadros, sense color, olor ni sabor, mes pesats que plom y mes soporiferos que lo cascall.

Error.—Y no obstant lo públich los reb.

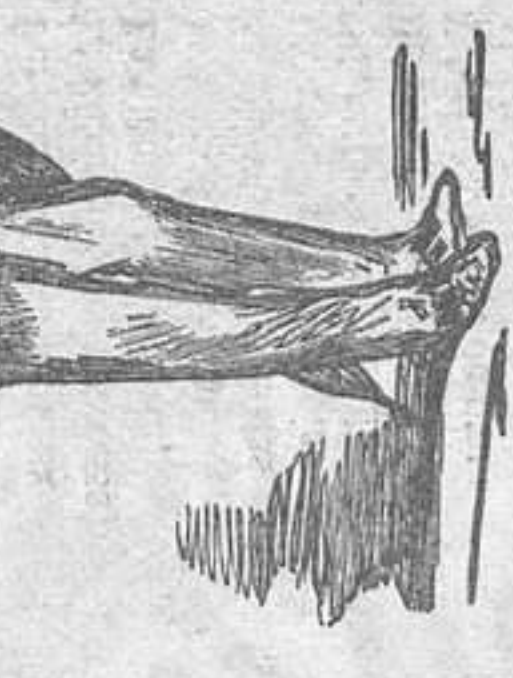
Jo.—Qu3 se hi far3? Tamb3 lo burro de la fábula se acontentava ab palla perque no li davan gra.

Error.—Fem una excepció á favor de «Buenaventurados los que lloran.»

Jo.—Es mes digne de censura que de elogi, perque, apart del tercer acte, tot lo demés es molt mitjá. Y ab tot y aix3 miri com bas-la lo poch bo que t3 pera distingir lo dels demés.

Error.—Ja ho veig; ja ho veig. Vamos donchs «ne farà lo artícl?» Ab lo que hem dit n' hi hauria prou...

Jo.—Si, descuydi; ja ne diré alguna cosa.....

ADVERTENCIA.

per que me heuen enganyat? Que no ho sabian que no se podia vadejar lo riu per aquet lloch?

—Sant cristiá, digné 'l altre, abí per abí van atravesar lo per aquí mateix mes de cent áncchs y no se 'n olegá un sol.

EPITAFI.

Una lápida esborrada,
Bruta, ab trenyinas y póls;
Inscripci3 mientel·ligible...
—Aquí jau un filosof.

Després de la guerra civil, en algunas universitats de Espanya se abonaren com académichs los anys de campanya á los que pera servir havian deixat la carrera, y aixis fou com lográ véurers graduat un estudiant que may havia vist mes que carabassas.

Envenalomat ell mateix ab lo éxil, y volent fer una broma, sol·licitá del Rector que, pnes lo habian passat á ell, passessin també al seu caball, que portava los mateixos set anys de servey.

—No pot ser, li contestaren, perque si bé hi ha exemple de haver graduat alguns burros, no sabem que aix3 se haja fet may ab cap caball.

¿Que me podria deixar una pesseta?

—Home! déixiu córrer, ja ho trovarem.

Sol·lició á las xaradetas del numero anterior.

I. Te—ca.—II. No-na.

Sol·lició al geroglífic.

Devant de Déu, lothom es igual.

XARADETAS.

I.

Vocal es *tu*;
Dos, consonant.
Tot, auccell gros,
Bo per menjar.

II.

Es preposició *primera*,
Seg3n gramática *dos*.
Lo *tot* es un animal
Que va pels prats y pel bosch.

—En lo próxim número donarem las sol·licions.

E. R.—Innocent Lopez.

Barcelona 1886.—Imprenta de Narcís Ram6rez y Compañia,
Passeig de Escudellers, número 4.

Qu3sevol que trovi á aquet bon senyor pels carrers de Barcelona y no 'l vulguia entregar á la policia, tindr3 la bondat de conduir-lo á casa en Lopez, editor, que, á mes de las graci3s, se li donará una gratificaci3.

Es lo mateix, seg3n creyem, á que ha fet referencia lo gasetiller de *La Corona* duas vegadas en pochos dias.

Si lo mateix personatge se presenta á un cert Lopez, no se li exigir3 mes que al nostre dibuixant que va *enmaltlevar* agnyat, finjintse conceg de la familia.

Per lo pardessus y altres prenyas y cantitats que porta *enmaltleuadas*, no

PUNTS DE SUSCRIPCIO.

LIBRERIA ESPANYOLA
DE
I. LOPEZ, EDITOR.
Carrer Ampie, 26.
y Rambla del Misl, 20.
BARCELONA.

LA MORAL.

Veus aquí una de las paraulas que avuy estían mes de moda: ¡La moral!
Sobre ella, y pensant 'l altre tarde en lo ridicula y tonia que está sempre la societat, vaig fer consideracions, que tan aviat me ferriurer com plorar.

Tant oposadas eran las ideas que 'm suggerian lo titol que *encaparra* aquest article y los larit·tarós que 'm voltan.

Hé dit que la societat es tonia, y de segur no fallará un *pedante* escapat de la tunda de Moratin, que se rigua de la pretensió que linch de ser mes sabi que ella, fundantse en que la societat es compon de mólts individus, y que per consegüent per sabi que jo f3s, se n podrian trovar mes de quatre que 'm passessen la ma per la cara, per mes que lo meu costum sia ateytarme ab bronja.

Justament aquestas rabons foran las que prohibian que jo dich la veritat.

Suposem que cada individuo de la societat sia un color y que los colors homichs sían cada un la representació d' un sabi. Lo carmesí es un color preciós; lo vert d' esmeralda es un co or riquissim, y mólts altres ne trobariam que fan la delicia de la vista; pero unitulos, barrejulos després, y lo resultat es un compost dolent.

Aix3 es la societat.
Per mes que cada un dels seus individus

PREU DE SUSCRIPCIO.

BARCELONA, PORTAT A CASA.
Trimestre. 6 rals.

FORA DE BARCELONA, FRANCH DE PORT.
Trimestre. 6 rals.

Un número suello, 4 cuartos.

ADMINISTRACI3 Y REDACCI3.
Carrer Ampie, 26, llibreteria.

LO NOY DE LA MARE.

—¡aquels llibretts!—¿Saps que pots fer? Llegreix lo «Diari den Brusi», que all3 ja pots estar ben segura que no hi trobarás res de mal.

Y lo pobre home no 's recorda que en lo «Diari» hi pot haber cosas com en las novel·las; pero la societat veu que hi ha novel·las in-morals quant no veu que aix3 ho siga, y lo bon pare deixa lo «Diari» damunt la taula, y mentres se trenca 'l cap predicant contra las novel·las, sas tendres fillas, fins sense voler, se 'l trencan per descubrir ls' epigramas d' un anunci, que si per casualitat ne troban la sol·luci3, es inevitable que ab la tinta del rubor se tornian clavells las blancas rosas de sa in-maculhada pureta.

En lo Tivoli:

—Los mossos de la esquadra, ó municipals, sobre tot que vigilin que no 's balli lo Cancan.

Los joves deixan de ballarlo y la moral pública se considera satisfeta, perque trova molt immoral aquells accionals dels francesos, y no trova que ho siga gens lo que dos joves s' es-ligan abressals, comunicantse cuasi la respiraci3 fatigosa que ocasiona lo balandreig de una polka.

En un poble de la montanya:

—¡Sembla impossible las senyorolas de ciutat lo desvergonyidas que son! Quant hi vaig baixar á vènder la virám, ne vaig véuer una, que de tant escolada que anava me va avergonyir!

La que diu aix3 es una pagesa que quant ha de traspasar la riera que passa per baix del poble, encara que hi bagi homens que la mirin, s' arremanga mólt.

—¡sua una jove, desde 'l moment que passa—á formar part d' aquesta massa informe no es mes que un dels millons de millons de pichs que componen aquesta mescla tant estranya.

¡Bah! ¡bah! ¡bah! pot dir lo qui me llegreix, nos habia dit que parlaria de moral, y ara nos surt ab aquest ciri trencat!...

Espèritse que tot vindrá per sas lletras contadas.

A mí en Lopez no 'm paga; li escrich aix3 per favor, y ja que treballo per las ánimas, crech que se 'm pot concedir aquesta especie de prólech per desahogo, tant mes, quant, per esplanar tot lo que 'm sugereix lo titol de mon article necessari de deixar enterament probat que lo món es ximple.

Aix3 sentat (perque sempre estaré millor que agenollat ó dret), passarem á parlar de com consideran la moral aquesta colla de plagas.

La moral, jo sempre habia cregut que era lo nom genérich de totas las parts, que, junias, forman lo bon arreglo material y espiritual d' una societat.

Donchs res d' aix3, y en proba; veureu com hi ha grans immoralitats que no 's tenen per tals; altres que sens serbo tant s' hi tenen per mes; y molts que sens serbo gens s' hi tenen per mólt.

Per exemple:

Veiu un pare que la seva filla llegreix una novela moderna:

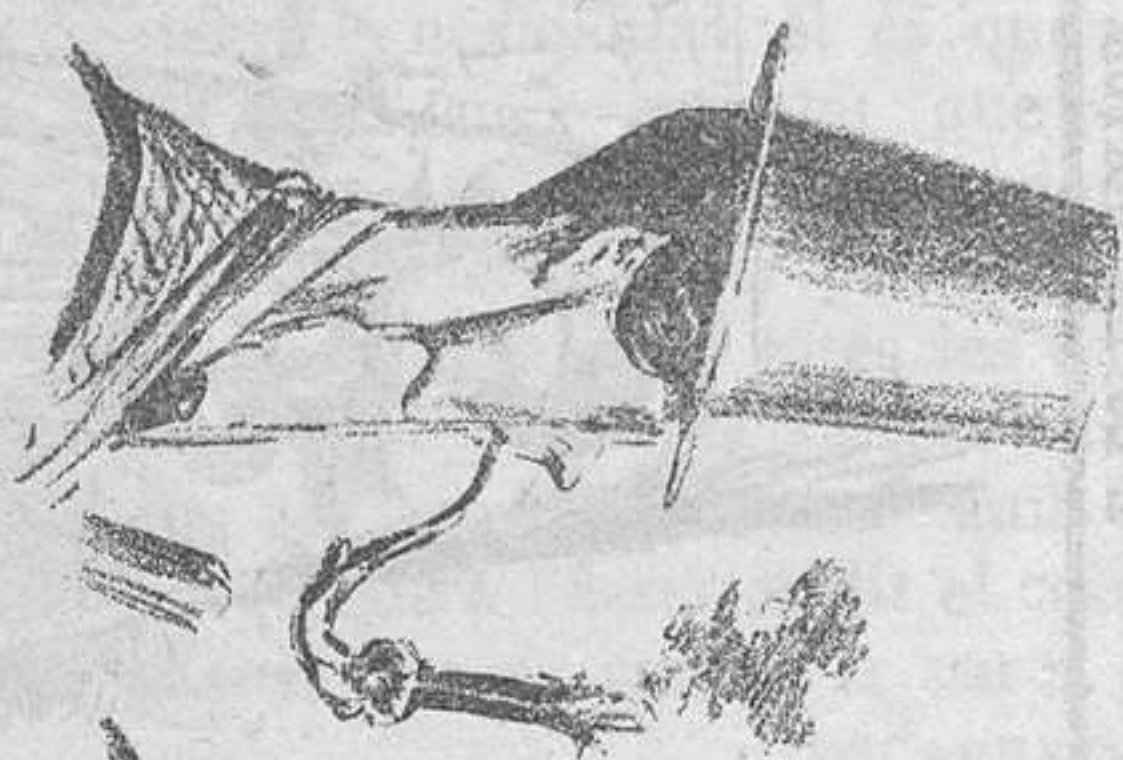
—¡No vull que llegreixi aquels llibrets!

—Donchs, ¿qué llegreix?

—Ben mirat, ja t3 rahó, ¡pobre xicot!

Dama del mestre

Bona boquilla y puro de res.

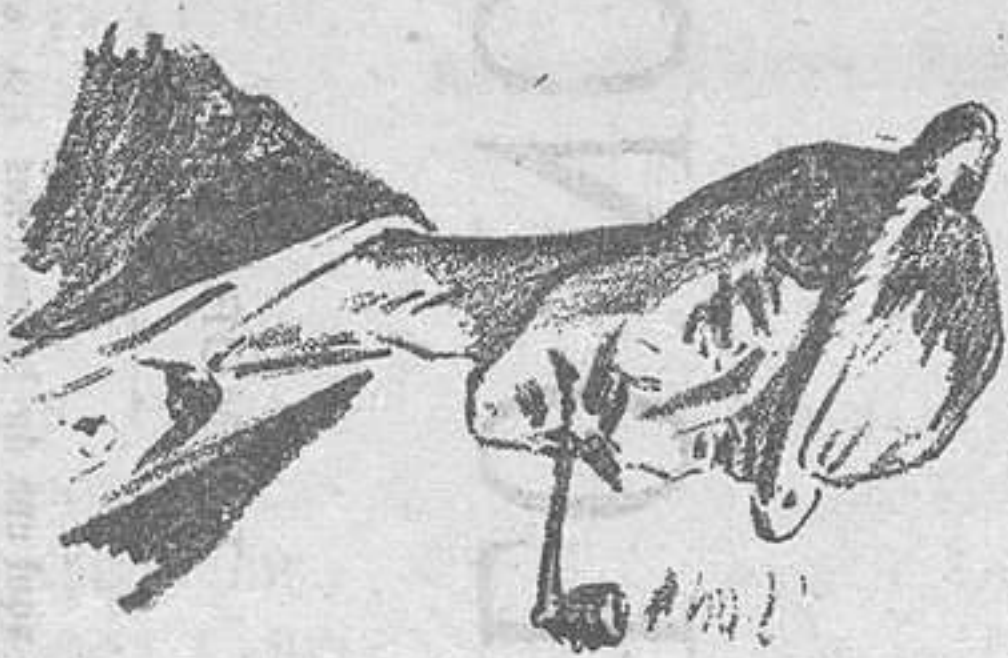
De l'orella a la boca

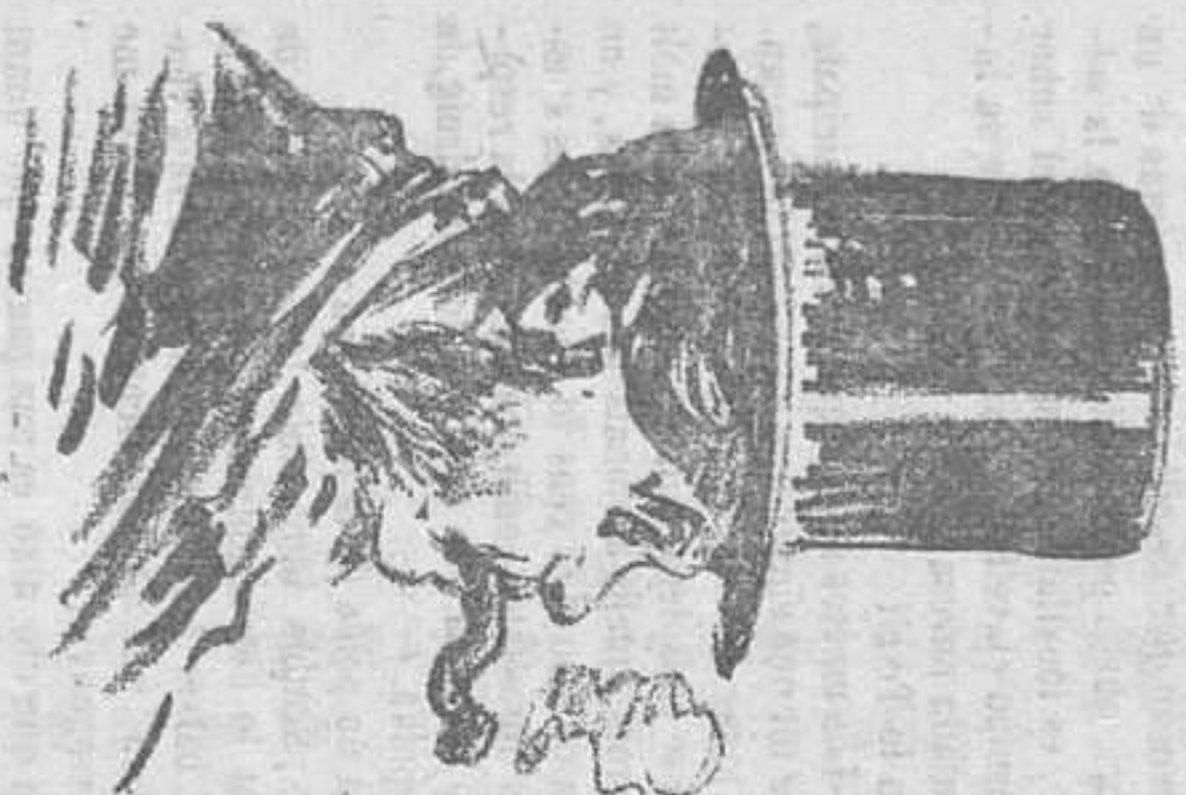
De 12 pecus el cincu

La pipa y la mula

Abquesta pipa hi cau

Bo per posires!

Vaya que llensan!

Punta y barreis trobats junts

En las portias de los teatros hi ha los que reventen, localitats, y, perque fan lo negoci, com qualsevol altre, de comprar á tant y vender á quant, tenint lo qui no las valga la llibertat de deixarho, puig may lo teatro ha sigut una primera necessitat, lohom s'esciama contra aquest trafec immoral, y los diaris demanan justicia. Y sembla que lo mon s'enfonsi; quant per altre part veureu un comerciant que compra farina á tant y la ven á quant, que la puja quant escasseja, sent aixis que es un article de primera necessitat que afecta directament al pobre; aquest home es molt respectat, se lè per home moral, lè l'seu tribunal de comers que li fa justicia y no lè cap diari que cridi en contra d'ell.

Los nostros avis parlan escandalisats de la immoralitat de las diversions del dia, y ellos son los que van aprofitar aquella diversió que n' deyan sombras, en la qual mentres se representava en « Saldoni y la Margarita, » quedavan á las foscas dos ó trescentas pareyas. Ellos no han reparat may en que aixó fos immoral.

Varen venir los *Quatros al vino*. Nos varen exaltar tant, que fins lo senyor Bisbe va tenir de pendrehi part, y se va manar que las senyoras que hi surtian se cubrisen de centiment, sense pensar en que fa anys y anys que veyem ballarinas molt de curt y bufas que cantan tant escoltadas com poden.

Fora no acabar may lo anarho delant; tot es per aquest estil; sempre se veu mes immoral lo que ho es menos que lo que ho es mes, de tal manera, que la societat en aixó fa alló que passa ab certis homens, que son arrepelladors de sagó y escampadors de farina.

En lo que sobre tot va mes errada, es en buscar la moral en lo punt en que 'ns fa menos falta.

Cada civilisació ha tingut una flaca ó vici que al fi l'ha condhida á la seva ruina. Y á la nostra, no es per cert la ballarina, ni la bufa escolada, ni el *chiste de color subido* lo que la ha de perdre, sino la mala fe.

Aquí está la verdadera immoralitat.

Preguntin á n' aquest gran numero de famillias que pateixen, si son los *Quatros al vino* ó los xistes veris, lo que las ha portat á la miseria.

Ben segur que algunas hi son per culpa de mes de quatre, que, tal volta se ésgarrifan al sentir un xiste de lo «*Flollastre aixalats*» ó de «*La Esquella*».

Pero aquesta immoralitat no s' ven, y l' altre, que de tros no 'ns perjudica tant, nos es-haioia de tal manera, que no se sent parlar d' altre cosa.

Arriba á tal estrem aquesta mania, que jo he llegit en un diari posar á Victor Hugo en un estat lamentable, perque habia tingut la flaqueza de escriure un tomo de poesias no prou morals, y mes aball, parlant d' un assassin; deya que lo infelís homicida en un moment de desesperació, habia comés lo crim obsecat per las passions.

Si se escrit un libre que sia moral, ja te tobas las condiciones encara que no n' tinga cap mes que aquella; si no ho es prou, ja no

LO NOY DE LA MARE.

'n lè cap, encara que las tinga tolas menos la de no serho.

La paraula emoral la tenim en los llavis com un fumador acerrim lo cigarro, pero no la deixám anar sens errarnos.

Y res lè d' estrany que nos erram al anàlizar las parts que la componen, quant nos errem d' una manera tan lonta buscantla allá hont menos la necessitem.

No vull dir per aixó que convinga que no sia per tot; pero ¿qui pensa en la punxada del dit quant lè una llaga en lo bras? curemos primer aquesta, que després, no fallarà qualsevol que no 'ns deixi un drapel de tela, y un aguller de fil blanc, pera curar lo dit.

No fem lo ridicul de trovar mes morals las novelas que los anuncis, y lo cancan que l' Americana, y aixis de pas en pas, trobarem que la primera immoralitat está en uns estafas que ara es moda dirne «homens que ho saben entendre.» y altres moltes cosas, y quant hegin arrejat aquesta moral, parlarem de l' altre ab los pares de la minyona.

UN ONCLE VALENCIÀ.

ELLAS Y ELLS.

Sempre entre homens y dones He vist guerra continua: La una hora per deixarlas, L' altra hora per seguirilas. Si favors los demanan, Solen mostrarse esquivas; Si de ellas ells se apartan, Per ells ellas se irisan.

Per conquista una missa L' incoñit sen va á missa, La plata 'l coñit gasta, Y 'l dexat se peñina, Se alyta, y de las festas La roba s' posa limpia.

Quant ja s' fatigan ellas De sernos enemigas, Y horrors tractat de pau Ab ells fer determinan, Llavors ells las rebujan, O tant poch las estiman, Que avans sempre hi pensavan Y ara may las somian.

Y tantost per no veñerhas Tomban carré y no s' gritan, Corrent demerica una altra, Que ni miralis se digna. Qui té una mulier grossa, Ditú li agradan primas;

Si la té alta y magra, Anyora la que es xica, Y ben rodaronxeta, Y bola leca y dita. Mes sia ab pau ó ab guerra, Sens ellas no hi ha vida, Y 'l món, si ellas no hi fossi: Un quartel semblaria!...

Per go 'L Noy de la Mare

Per noyas salta y brinca, Y á tolas de una volta Fer mil patons desija!... Si no ho pot lè aquí á Espanya, Sen 'nirà á Morcia. UN PARENT DE LLUVY.

LO EDITOR Y JO.

Editor.—Som ja á miñ octubre y es necessari empendrer feyna de hivem. ¿Que no fem un articlel de teatros?

Jo.—Bé podria ferse; ques, de qué parlarém?

Editor.—¡Hemel bè prou que hi ha que dir. Miri aquí lè en Bossi!...

Jo.—¿Y qué dirá de en Bossi que no ho sáprga lohom? Vosié mateix ha omplert lo 'Noy de la Mare de elogis de ell.

Editor.—Elogis justos...

Jo.—Justos y molt merescuts. Ja en lo estiu se va véurer que era un trágich excel·lent y de molt bona escola. Prou ratos-me ha fet perdre. Are nos ha regalat un bon *Leicester*; pero abont sobrepuja á lohom es en lo *Oleto* y sobre tot en lo *Hamlet*. ¡Ah! aquell *Hamlet*!

Editor.—Are la companyia ha guanyat molt ab la Santoni, bona actriz, conxoradora dels efectes y dels sentiments.

Jo.—¡Prou! ja fan bona parella. En Sor Teresa y en *Maria Estardo* se ha portat admirablement.

Editor.—Pero la plorar.

Jo.—Home, si vol riurer vajij á la *Gala*.

Editor.—No hi fallo may.

Jo.—No se 'n panedirà.

Editor.—Que es cas de aixó. Lo altre dia me va fer fells. Figuris un vell rich que promet als seus criats que 'ls donarà á cada un quatre duros diaris mentres visca, ab objecte de que lo cuyen bé, y no li desijien la mort.

Jo.—¡Qué traïdor!

Editor.—Pero lo tret li surt per la cutiata, perque los cuyados son tant nimis y excessius, que per pó de morir se veu obligat á desfer lo traie. Aquel argument ben desartollat, ab vivesa y gracia en lo dialogo, naturalitat y oportunitat en las escenas, un conjunt armónich y tipos feliçissos, fan de «Si us plau per forssa» una zarzuela apreciable.

Jo.—¿Es zarzuela?

Editor.—¡Ja ho crech! com que hi cantan.

Jo.—¡Malament!

Editor.—¡Pse! ¡pse! Se 'ls hi pot perdonar per lo bon desij que mostran y per lo bè que fan lo demés. Hi ha un coro de mejes en consulta... ensopgat. Se coneix que 'l que va fer la musica no se mama lo dit.

Jo.—¿Y la passa anomenada «Cosas del oncle»?

Editor.—Boniqueta. Es sensilla y sense pretensions; pero molt xistosa.

El "boulevard" Santa Mònica

Es un fet que, com més aviat millor, l'Ajuntament vol convertir les rambles en "boulevard" a desgrat de tothom. Tots ho sabíem, encara que hi hagués gent autoritzada que ho negués.

Per a fer més dolç aquest canvi—és clar, no es pot fer bruscament—deien que només hi convertirien la Rambla de Canaletes. Però ara han vist que era massa correguda. Calia cercar-ne una altra. I han cercat la de Santa Mònica.

Un il·lustre ciutadà ha presentat una instància a l'Ajuntament demanant-ho. Ell diu que està signada per industrials i propietaris de la dita Rambla de Santa Mònica.

Nosaltres estem amb aquell subscriptor de *La Publicitat* que digué que era evident que les cases duaneres i navileres d'aquella Rambla no els pot interessar la conversió en "boulevard". A la dita Rambla, a més d'aquestes cases, no n'hi ha d'altres que cafès, *cabarets* i cases de pecats. Ningú més que aquestes darreres poden volguer-ho, per a poder convertir les voreres del "boulevard" en una sucursal de l'empresa, tant els *cabarets* i els cafès com aquelles certes cases. I a tots aquests és el que representava el senyor de la instància. Perquè, al capdavall, tant li fa qui és el que vulgui "boulevard", la qüestió és que algú el vulgui per a tenir un pretext per a fer-lo i després anar-lo extenent per totes les rambles.

Pobres de nosaltres!

Demana padrina de guerra el mariner Amador Martínez Riera, del acuirassat "Jaime I", que actualment és al Ferrol.

Es recomanem que vagin al Coll, però abans, si són catòlics, combreguin, i si són apòstates facin testament.

Des de Vallcarca fins a "Nostra Madona" està convertit en un fangal monstruós on ni Déu, si tornés a baixar a la terra, ni amb esclops i gaiato hi passaria.

I el més bonic és que recomanem que un ortopèdic hi posi botiga, perquè s'hi guanyarà la vida per les cames i braços que es trenquen anant per aquells indrets.

Després d'haver rebut dues invasions d'aigua els veïns de Sant Andreu, s'han recordat els flamants regidors i l'alcalde que era hora de fer quelcom.

Però, vaja, es veu que els obrers andreuencs, acostumats a tenir un Pont del Dragó, on morien dotzenes de persones, també pot aguantar les contínues avingudes d'aigua que han ocorregut, sense que s'evités fins ara que tot el districte està llençant renecs i malediccions contra els qui regeixen els destins de la ciutat.

Els pobres perjudicats no han rebut altre consol que paraules i per escarni, dies passats, altra riuada!

COSES DEL CARRER

—Una almoïna, bon senyor.

—Perdoneu, germà, els hi deixat tots a Roma.

Sembla que els formosos rovellons fan el boicot als excursionistes que els cerquen amb un afany insaciable.

Aquí no hi han altres bolets que els que puguin sortir a les herbetes aquelles que hi han al peu dels arbres de la pre-històrica, popular i fatídica Plaça de l'arquitecte Nebot.

L'esquellotaire l'altre dia va trobar-hi un cargol, el que és bona senyal, perquè allà on hi ha banyes hi han rovellons.

Max Linder, el cèlebre actor cinematogràfic, indubtablement el més gran artista còmic de la pantalla, s'ha suïcidat. En un hotel de París, dins la pròpia cambra, es suïcidaren la seva esposa i ell, es suïcidaren donant-se una mort horrible. Cap del dos ha pogut sobreviure.

Max Linder sofria, d'un quant temps ençà, mania de persecució. Havia esdevingut neurastènic. I, el que és pitjor, hi havia convertit la seva esposa. Fins que resolgueren tots dos suïcidar-se. No obstant la seva neurastènia, fins a la mort marit i muller—una doneta gentil de 19 anys—corrien totes les diversions i tothom deia que es divertien tant. Per qui el veia, tothom deia que Max Linder era el mateix de sempre. Però, senyors, ja ho sabeu, les apariències enganyen.

Un bon senyor torna a casa seva, de retorn d'un llarg viatge.

Ve un dia abans del que havia dit; eren tantes les ganes que tenia d'abraçar la seva amorosa!... Obre la porta del pis i es fica cap al seu quarto. Redéu!!! La seva esposa estava al llit amb en Pepet, el seu amic de la infància. Imagineu-vos com va quedar el pobre marit! L'esposa, si hagués tingut un revòlver a mà, s'hauria suïcidat de gust. Però, l'amic s'aixecà tranquil·lament, lluint una bonica camisa, i digué al marit:

—Com a bon amic teu que sóc, t'he d'advertir. La teva dona t'enganya.

El senyor Salas Anton, tinent d'alcalde d'ara i ex-socialista, ha fet un paper poc lluit en el darrer ple de l'Ajuntament.

Li tregueren els drapets al sol, i que eren uns drapets ben bruts!

En altre temps, l'home que li hagués passat això hauria dimisit. Però, ja han passat aquells temps. Les dimissions eren pròpies del vell règim.

Margot, la "cocotte", assentada sola en una de les taules del "cabaret", parla amb un cambrer. Es el cambrer de la seva confiança—ja sabeu que totes aquestes dones posen la seva confiança en un cambrer, que, pobre home, li fan ben poca gràcia.

—Mira—li diu ella—, avui m'he posat tots els anells. Eh, que són bonics?—i mostra les dues mans, amb un anell, veritablement bonic (hi han homes per a tot), a cada dit.

—Molt. Però, et deuen fer molta nosa per a rentar els plats.

Ha sortit el número de novembre de "Lluita", portaveu de la Federació de Dependents de Catalunya, amb el següent sumari:

"Les noves concepcions dels Dependents", per E. Grau; "La magna abraçada", per Silex; "Societat", per Alfred Costa; "Sacrificis estèrils", per Joan Revoltós; "La Cooperativa del Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria", per F. F. F.; "Llibres": Pere Corominas, "A recés del tamarius", per A. Esclasans; "Cant a l'Associació", per Salvador Perarnau; Exposició d'Art a la Sala Parés", per A. Riera, i cròniques i notes d'importància dels viatjants i ressenya de les activitats socials i cooperatives dels dependents.

Hom remarca d'aquest sumari la crítica del llibre de Pere

Corominas, "A recés del tamarius", per A. Esclasans, i la bella poesia de Salvador Perarnau.

Heu vist quins guàrdies urbans tan bonics ens ha regalat l'Ajuntament? Tots negres com si servissin exclusivament per a presidir enterraments, fan molt goig. Però creiem que els han vestit de dol com a símbol de les desgràcies que causen els vehicles i els carrers esventrats.

Aquest any, en els teatres, s'han fet més "Tenorios" que mai. I és que avui el "Tenorio" és una persona molt important que té a les seves mans els destins de tots i que serveix per tot. Es un "Tenorio" que s'emborratxa i fa discursos i, el que és pitjor, vol dissimular que és "Tenorio".

A la diada dels morts, la tomba d'en Guimerà es veié visitada tot el dia. Ens hi juguem una dent que a la tomba d'en López-Picó—que visqui molts anys—no hi anirà ningú.

Això de les cartes ara és de moda. No ho veieu? No us vénen ganes d'imitar el "lieder" de la Plaça de la Cucurulla? Per què haurà escrit les cartes? Si ho entenc que em pelin.

J. R.: Bé el vostre article sobre l'adaptació d'Espanya. El publicarem com més aviat millor.—J. S. Amic, els vostres epitafis han resultat uns pitafis.—J. C. R.: Anirà.—Poca-solta: El vostre nom està ben merescut. Però, no hi fa res, l'article anirà. R. de V.: Molt bé el vostre escrit.—M. M., de Sitges: Dubtem que el vostre article pugui anar. Ho veurem.—S. M. P., de ídem: Bé; aniran la poesia i l'articlet.—Rabosa: No, no pot anar el vostre dibuix.—J. B. T.: Tampoc, la carta!—M. D. R.: No pot anar; és massa llarg.—Emebe Z.: No fa pel nostre periòdic; és massa cru, el vostre conte. I és una veritable llàstima, perquè està bé.—L'oncle Maties: Ja sabeu que tot el vostre us ho publiquem.—M. N.: Encantats dels dos nous articles. Ens feu el pes, vós.—N. M.: El vostre tenor té bona veu.—Valentí Carné (Lluquet), del Vendrell: La vostra poesia, ja us ho vàrem dir, estava admesa, i ara l'anàvem a publicar. Però, ens hem adonat del paper en el qual l'heu escrita. No ho recordeu? Heu sigut poc hàbil. La vostra corresponsalia és incompatible amb el nostre periòdic.—P. M.: Bé, el nou carnet del barcelonista.—Xispa: Veurem.—May-Nou: Dolent, dolent!—H.: No va, el vostre dibuix.

Molt aviat, es posarà a la venda
el llibre d'Angel Pestaña

SETENTA DIAS EN RUSIA
(Lo que yo pienso)

ROYAL CONCERT

MARQUES DEL DUERO, 106

ÉXITO DE **CARMEN FONTANA**

MERCEDES CROS - P. MARQUÉS
M. SOLDEVILA - F. RÓDENAS

Eden Concert

Music-Hall de primer orden - Asalto, 12 - Teléfono 3532 A.

GRAN ÉXITO DE

GRANITO DE SAL - AMPARITO ESPINOSA
Y ENCARNITA MARZAL

TEATRE «NUEVO»

Gran companyia HISPANO-AMERICANA d'operetes de la genial
tiple argentina **AGNÉS BERUTTI**

Gran èxit de l'opereta-revista de FRANZ-LEHAR

LA DANSA DE LES LIBÈL·LULES
Es despatxa en comptaduria i en el Centre de Localitats de la Plaça
de Catalunya número 9

POMPEYA

Popular Music-Hall Teléfono 2438 A.

PROGRAMA MONSTRUO

70 ESCULTURALES RUMBISTAS, 70

30 DESCACHARRANTES ARTISTAS, 30

Exito grande de Flory - Deodima - Palacio - Elofranch
CONCHITA MOREN-CONDESITA ZOE-BELLA DORITA
CONCHITA GARZÓN y un alegre vodevil

Sábado noche

INAUGURACIÓN DE LA TEMPORADA DE

CIRCO
EN **OLYMPIA**

GRAN TEATRO ESPAÑOL

Dissabte tarda a dos quarts de cinc: L'ONCLE RAMÓN
(2 actes) i darrer dels 4 primers actes del TENORIO pel
seductor SANTPERE.

Nit, ESTRENA: EL PREU DE L'OR

Tragicomèdia de l'ENRIC LLUELLES.

Cabaret

de la

Muerte

Paralelo

(Grutas)

núm. 72

Exhibición macabra, tétrica y horripilante

El que entre en este cabaret tiene pena de la vida,
por lo tanto, antes hay que despedirse del mundo de
los vivos. Al final de la visita todo espectador viene
obligado a absorber un veneno y aceptar un pasa-
porte para el otro mundo.

NOTA: El que sufra de afección cardíaca o sea impresionable
absténgase de visitarlo, pues pasaría un mal rato.

PATI BLAU

PELAI, 1

Local completament reformat,
el més adequat per a passar les
vetlles d'hivern

Totes les nits grans concerts
pels eminents professors sen-
yors Escolà, Tormo i Cáceres

Única casa que gasta la ri-
quíssima llet de les «Lleteries
de Catalunya»

BICICLETES

MOTOR

Accesoris i Sports

SANROMA

Balmes, 62 - Telèfon 1445 A - BARCELONA

OSTRAS de Marennes y Arcachón

::: Mariscos, etc. :::

La Ostrícola Marennaise

VENTAS AL POR MAYOR Y DETALL

Boquería, 27

Teléfono 2785 A.

Es pot ésser elegant i econòmic a l'ensem

L'ATLANTIDA

trajo tot estam amb forros anglesos 110 pessetes

Elàstics a 60 cts. - Lliga-cames a 40 cts.

Camises percal, 2 colls i punys, 8'50 pessetes

ABANS DE COMPRAR, ENTREU I COMPAREU PREUS

SEGURAMENT TORNAREU

San Pau, 56 i 58

ANTONI LOPEZ

— IMPRESSOR —

Treballs comercials [de] totes
classes : Revistes : Catàlegs
Edicions especials de luxe
Talonaris : Factures, etc., etc.

OLM, 8 :-: TELÉFON 4115

◀ BARCELONA ▶

EL BON UNIFORME DELS URBANS

— De qui deuen portar dol?